

MON BLEU

REŻYSERIA I CHOREOGRAFIA: JOANNA BRODNIAK-SZYMUSIAK
MUZYKA: DAVID TAS | SCENOGRAFIA I KOSTIUMY: ANNA BANOUT
REŻYSERIA OŚWIETLENIA: MICHAŁ WAWRZYNIAK
ASYSTENT REŻYSERKI: ALEKSANDER MITURA
ASYSTENTKA CHOREOGRAFKI: ANGELIKA BOSACKA
KREACJA I WYKONANIE: MIKOŁAJ BIELNICKI-JOB | ANGELIKA BOSACKA |
ARTUR GOŁUCH | WERONIKA GOTOWSKA | EWA KOWALCZYK | ZUZA MAYER |
MICHALINA PITRY
FOTO/GRAFIKA: PAWEŁ SIODŁOK
PREMIERA: 31.08.2025 | BIAŁOSTOCKI TEATR LALEK

CIELESNA FANTAZJA POMIĘDZY NIEBEM A WODĄ, POMIĘDZY PRAGNIENIEM BYCIA CZŁOWIEKIEM A TĘSKNOTĄ ZA BYCIEM POZA NIM. TO HISTORIA JEDNEGO MARZENIA ROZGRYWANA W WIELU CIAŁACH. SPEKTAKL ŁĄCZY WIELE ŚRODKÓW WYRAZU, SPLATAJĄC RUCH, DŹWIĘK I ŚWIATŁO W PRZESTRZEŃ DO ODCZUWANIA, ZADAWANIA PYTAŃ, BYCIA. DLA TYCH, KTÓRZY ODBIERAJĄ ŚWIAT PRZEZ SKÓRĘ, ODDECH I ZMYSŁY.

chciałam być ptakiem –
lekkością, przelotem,
bez słów i bez ziemi.
marzyłam, by być ryba –
migotliwa, cicha,
niesiona przez prąd pamięci.
obudziłam się
w ciele człowieka,
z językiem, który wszystko nazywa
i kręgosłupem ciężkim od pionu.
na styku nieba i wody
rodzą się istoty bez gatunku:
z porożem i skrzydłem,
z płetwą i ogonem,
przepoczwarzające się z oddechu w ruch,
zmiennokształtne jak sny lub ich wspomnienia.
biel jak ściana w galerii,
nic, nic nie mówi,
a błękit jak dno bez końca
nie przestaje pytać.
dryfuję pomiędzy ciszą a gestem,
jak ptak, który zapomniał jak lądować,
jak ryba, która śni o powietrzu.
(jbs)

TRAILER: <https://www.facebook.com/watch/?v=1754989552045997>

*ZADANIE DOFINANSOWANE ZE ŚRODKÓW MINISTERSTWA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU PRZESTRZENIE SZTUKI – TANIEC, REALIZOWANEGO PRZEZ NARODOWY INSTYTUT MUZYKI I TAŃCA.